

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 2/03-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. januára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. H., bytom S. J., I. H., bytom S. J., P. H., bytom B., a L. H., bytom B., pre namietané porušenie ich základného práva vlastníť majetok a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. H., I. H., P. H. a L. H. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2002 doručená sťažnosť Ing. M. H., bytom S. J., I. H., bytom S. J., P. H., bytom B., a L. H., bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie ich základného práva vlastníť majetok uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 108/99-61 z 18. apríla 2002, ako aj uznesením okresného súdu č. k. 10 C 54/00-41 z 19. apríla 2002. Na základe výzvy ústavného súdu z 5. novembra 2002 sťažovatelia

sťažnosť doplnili podaním doručeným ústavnému súdu 21. novembra 2002, ktorého prílohou bolo aj splnomocnenie udelené sťažovateľmi JUDr. D. V., P. – G. Pretože z tohto splnomocnenia nevyplývalo, že sa udeľuje na zastupovanie sťažovateľov pred ústavným súdom [§ 20 ods. 2 druhá veta zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], vychádzal ústavný súd pri ďalšom postupe v konaní z toho, že sťažovatelia nie sú doposiaľ zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona ústavnom súde.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti namietali, že okresný súd zastavil konania vo veciach vedených pod sp. zn. 11 C 108/99 a 10 C 54/00.

V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 108/99 sa sťažovatelia žalobou domáhali uloženia povinnosti žalovanému, ktorého označili ako „L., súkromná firma“, vypratať nebytové priestory (ktorých sú sťažovatelia spoluvlastníkmi) nachádzajúce sa na P. ulici v B. Okresný súd uznesením č. k. 11 C 108/99-61 z 18. apríla 2002 podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku konanie zastavil s odôvodnením, že žalovaný nie je zapísaný v obchodnom registri, nemôže byť teda nositeľom práv a povinností a nemá preto ani spôsobilosť byť účastníkom konania. Uznesenie okresného súdu č. k. 11 C 108/99-61 z 18. apríla 2002 nadobudlo právoplatnosť 21. mája 2002.

V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 10 C 54/00 sa žalobca Ing. M. S., CSc. – L., B., prostredníctvom svojej právnej zástupkyne domáhal, aby okresný súd určil, že výpoveď zmluvy o nájme nebytových priestorov na P. ulici v B. (uzavretej 15. januára 1992) zo strany sťažovateľov je neplatná. Okresný súd uznesením č. k. 10 C 54/00-41 z 19. apríla 2002 podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku konanie zastavil s odôvodnením, že žalobca (ako to vyplynulo z výpisu zo živnostenského registra vedeného Okresným úradom Bratislava V, ktorý si okresný súd vyžiadal) ako právny subjekt so samostatnou právnou subjektivitou zanikol zrušením živnostenského oprávnenia ešte pre

podaním žaloby v uvedenej veci, čím stratil spôsobilosť byť účastníkom konania v zmysle § 19 Občianskeho súdneho poriadku.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovatelia namietali, že postup okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 11 C 108/99 a 10 C 54/00 bol v rozpore so zákonom, a žiadali vydať nález tohto znenia: „Ústavný súd konštatuje, že konanie Okresného súdu Bratislava I vo veci 11 C 108/99 a 10 C 54/00 nie je v súlade so zákonom. Konanie Okresného súdu Bratislava I porušilo základné práva sťažovateľov 1 až 4, a to základné právo vlastniť majetok a s tým spojené práva majetok držať, používať a nakladať s ním, čím sťažovateľom 1 až 4 bola spôsobená škoda v hodnote 9,5 mil. Sk. Ústavný súd uznesenia Okresného súdu Bratislava I zrušuje a prikazuje súdu, aby vo veci konal v súlade s § 127 Občianskeho zákonníka s prihliadnutím na § 19 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov v znení neskorších predpisov.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia v konaní pred ústavným súdom namietali, že k zásahu do ich základného práva vlastníť majetok malo dôjsť postupom a následnými rozhodnutiami okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 11 C 108/99 a 10 C 54/00. V oboch prípadoch okresný súd uznesením podľa § 104 ods. 1 v spojení s § 19 Občianskeho súdneho poriadku konanie zastavil pre nedostatok procesnej subjektivity niektorej zo strán sporu.

Podľa § 201 Občianskeho súdneho poriadku môže účastník napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona, ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona.

Podľa § 202 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým

- a) sa upravuje vedenie konania;
- b) bol na konanie pribratý ďalší účastník podľa § 94 ods. 2;
- c) sa začalo konanie bez návrhu;
- d) sa vrátilo podania na opravu;
- e) sa odpustilo zmeškanie lehoty;
- f) sa pripustila alebo nepripustila zmena návrhu;
- g) sa rozhodlo o svedočnom alebo o nárokoch podľa § 139 ods. 3;
- h) bol schválený zmier;
- i) sa rozhodlo o návrhu občana na vykonanie opravy alebo doplnenie voličského zoznamu;
- j) sa vyhovie návrhu podľa § 153c ods. 1;
- k) sa rozhoduje podľa § 17 ods. 2,
- l) sa rozhoduje podľa § 43 ods. 2,

m) sa rozhoduje o odvolaní podľa § 174 ods. 2,

n) súd v plnom rozsahu vyhovel návrhu na zápis do obchodného registra podľa § 200a,

o) súd poveril účastníka zvolaním valného zhromaždenia podľa osobitného zákona.

Okresný súd zastavil ako súd prvého stupňa konanie vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 108/99 uznesením č. k. 11 C 108/99-61 z 18. apríla 2002 a konanie vo veci vedenej pod sp. zn. 10 C 54/00 uznesením č. k. 10 C 54/00-41 z 19. apríla 2002. Z obsahu uvedených rozhodnutí, ktorých kópie predložili sťažovatelia ústavnému súdu na základe jeho výzvy z 5. novembra 2002, vyplýva, že nejde o uznesenia, proti ktorým by v zmysle ustanovení Občianskeho súdneho poriadku odvolanie nebolo prípustné.

O odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov rozhodujú podľa § 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku krajské sudy.

Na základe vyššie uvedených skutočností dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade zveruje zákon rozhodovanie o ochrane základného práva, porušenie ktorého sťažovatelia v sťažnosti namietali, do právomoci všeobecných súdov.

Pretože ústavný súd poskytuje ústavnú ochranu rozhodovaním o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy len za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, nie je daná jeho právomoc rozhodovať o prípadnom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľov rozhodnutím prvostupňového súdu, ktoré možno podľa zákona účinne napadnúť opravným prostriedkom, ak sťažovatelia zároveň nenamietajú neústavnosť rozhodnutia súdu, ktorý o opravnom prostriedku rozhodoval.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. januára 2003

